

Šiškarji na tekmovanju ekip prve pomoči

LETOSNJE V. republiško tekmovanje ekip prve pomoči je potekalo v Murski Soboti 26. in 27. maja, v organizaciji republiškega sekretariata za narodno obrambo Slovenije in republiškim odborom RK Slovenije ter pod pokroviteljstvom občinske skupščine Murska Sobota. Skupno se je tega tekmovanja udeležilo 51 ekip s 318 člani.

Krajevna skupnost Šercerjevo je s področja občine Ljubljana-Siška omogočila šestim članom enot prve pomoči, da so zastopali celotno področje Ljubljana-Siška.

Tekmovanje enot prve pomoči, ki so sestavljene iz članov civilne zaščite in RK v posameznih KS, gospodarskih in negospodarskih organizacijah in drugih, je dokaz požrtvovalnega dela naših zdravnikov in drugih zdravstvenih kadrov, v izobraževanju in strokovnem usposabljanju občanov. Hkrati pa se poglobijo tudi medsebojni človeški odnosi in skrb za pomoč na vsak korak.

V zadnjih petih letih je v okviru občinskih tekmovanj enot prve pomoči sodelovalo skupno 14.698 članov v 2.648 ekipah. Ta številka je uspeh, ki NAS NIKAKOR NE SME USPAVATI, TEMVEČ NAM NAREKUJE SE OBSEZNEJŠE VKLJUČEVANJE OBČANOV IN PREDVSEM MLADINE V ENOTE PRVE POMOČI.

Ekipa prve pomoči Ljubljana-Siška v mimohodu na V. republiškem tekmovanju enot prve pomoči

Boštjan NOVSAK

Komarji, komarji...

Z VSAKIM poletjem nas obiščejo komarji, ki so nam dokaj neprijetna nadloga. Z večjimi ali manjšimi srbečimi izpuščaji nas okrasijo za več dni! Toda komarji niso le neprijetna nadloga, temveč prenašajo tudi nalezljive bolezni. Tem »živalim« človek sam ureja ustrezne pogoje za vzrejo s tem, da V NEPOSREDNI OKOLICI BIVALIŠČ PUSČA DALJ ČASA MLAKE ALI POSTAVLJA VEČJE POSODE, KJER SE NABIRA VODA!

Torej: vse mlake bomo zasuli, medtem ko bomo posode odstranili ali vsaj tesno pokrili (kar je le slaba obramba pred komarji). Skratka, komarjem moramo onemogočiti pogoje življenja, če hočemo, da ne bomo tudi letos polni srbečih izpuščajev. Leglo komarjev so manjše, a stalne vodne površine! Torej, pozor!

NB

SPREMLJALA NAS JE PESEM

ZE NEKAJ let smo člani ZB NOV Gameljne — Rašica želeli, da bi videli kraje in se pozdravili z ljudmi v Slavoniji, kamor smo bili izgnani leta 1941 ob nemški okupaciji.

Letos, 19. in 20. maja, se nam je ta davna želja uresničila. Naša prizadevanja je podprla tudi občinska skupščina, od katere smo dobili tudi denarni prispevek za našo pot. Naj torej izkoristim to priložnost, da se vsem, ki so nam omogočili srečanje z našimi brati v Slavoniji, pristrčno zahvalimo.

Zbralo se nas je 40 izletnikov in se 19. maja posedlo v Kompasov avtobus, ki nas je popeljal na tisoč kilometrov dolgo pot. Vodil nas je tovariš Martin Kos, ki je svojo vlogo vodiča izvrstno opravil. Ko smo se vozili skozi, nam znane kraje, smo pripovedovali tistim, ki so bili prvokrat tu, o krajevnih znamenitostih. Tako smo se na primer peljali tudi skozi Kamensko, kjer smo že od daleč zagledali spomenik, ki je, kot pravijo, viden vse od Slavonskega Broda do zagorskih gričev.

V Kamenskem nas je pozdravil predstavnik tamkajšnje organizacije ZB tovariš Branko Perić, ki nas je seznanil z borbo slavonskih partizanov in povedal, da je narod Slavonije za ta veličasten spomenik prispeval 600 milijonov din. Spregovoril je tudi naš Martin Kos, potem pa smo z enominutnim molkom počastili spomin padlim slovenskim in slavonskim partizanom. Položili smo tudi venec ter se poklonili spominu narodnega heroja Nikole Damunje, ki so mu streljaj od spomenika postavili grobnico. Obiskali smo tudi spomenik padlim junakom ob vzhodju griča v vasi Kamensko.

Tudi v Orljavcu, kjer smo se ustavili, so nas pričakali predstavniki ZB in nas seznanili z znamenitostmi iz NOB. Potem smo krenili naprej proti Slavonki Požegi in se ustavili v Požeškem Brestovcu, kjer so med vojno živele štiri družine, ki so potovale z nami.

Snidenje je bilo resnično nepozabno, čeprav se z vsemi nismo več poznali, so nas sprejeli širokih src. Vse so nas povabili v hiše in pogostili, stiski rok in solze v očeh so pričali o trdnih vezeh, ki so se spletle med nami v tistih letih. Ob slovesu se je ob našem avtobusu zbralo veliko ljudi, domačinov in v zahvalo za pristrčno gostoljubje smo jim zapeli nekaj naših narodnih in partizanskih pesmi.

Naslednja naša postaja je bila v Slavonki Požegi. To je resnično lepo mesto, kjer je bilo med vojno znano okupatorjevo taborišče, skozi katerega je šlo veliko naših ljudi. Mesto je po vojni zelo napredovalo.

V Požegi so nas pozdravili predstavniki občinske ZB, ki smo jim izročili spominsko knjigo s 116 imeni izgnancev iz Rašice in Gameljne. Potem smo se napotili v znani turistični center na južni strani Papuka, kjer imajo lep olimpijski bazen z naravno ogrevano vodo in kjer se zdravijo stari borci in vojne sirote. V Veliki smo tudi prenočili, pred spanjem pa seveda skupaj z domačini obujali spomine na tiste čase, ko smo bili izgnani in ko smo partizani v teh krajih. Potem smo skupaj zapeli, vse, kar smo znali.

Ganljivo je bilo srečanje v Sušinah. Naši so se z domačini objemali, poljubljali... Pokazali so nam hiše, živino, gospodarska splotja. Pogovarjali smo se o delu, življenju, cenah in drugih rečeh. Prišli so še sosede, nas vabili na domove in kmalu se je oglasila pesem, ki nas je spremljala na vsej naši poti.

Obiskali smo tudi pokopališče, kjer je pokopana naša rojakinja Apolonija Kos. Ko smo odhajali, je moral avtobus zopet obstati, niso nas pustili. Morali smo spet za polno mizo, spet pesem, ples, veselje. Potem smo krenili — proti Našicam in potem, v soboto in nedeljo — proti domu. Občudovali smo lepa polja, širna in pazljivo obdelana, vseč so nam bila mesta, skozi katera smo se vozili, prikupila se nam je natakarica, ki nas je počastila z bosansko sevdalinko (za kar je lahko poslušala naše zborovsko petje). Pa vendarle, ko smo zapeljali v domače kraje, je nekdo vzdihnil: »Povsod je lepo, toda doma je najlepše.«

Anton KREČ

V PESEM VLIJEM BOLEČINO...

TAKO SMO čutili vsi, ki smo jih poslušali. Iz dna srca so nam izlili svojo bol, peli so nam tako, kot se peti mora — z vsem svojim čustvom, ubrano, mirno. Z rahlim prizvokom razočaranja in tesnobe. Da, to so bili naši gostje iz zamejstva, mešani pevski zbor »Danica«, instrumentalni ansambel »Korotan« in moški pevski zbor »Trta«.

Prireditveni odbor ZB terena Milan Majcen — Hinko Smrekar je skupaj s terenskimi odbori SZDL in odbori krajevnih skupnosti pripravil slovesno proslavo ob obletnici osvoboditve Ljubljane. V soboto, 12. maja 1973, je bila dvorana Ljube Šercerja nabito polna. Marsikdo je ob proslavi še enkrat doživljal tiste svetle trenutke osvoboditve, ki so tako močno zasidrani v srcih starih Ljubljančanov in zvestih članov OF.

Polni najlepših vtisov, prevzeti od čudovitega petja naših bratov Korošcev, pa še prijetno presenečeni, ker so s pevci sodelovali tudi pionirji in mladinci šole Zvonka Runka, smo kar težko zapuščali dvorano, v kateri smo spet doživeli nekaj nepozabnega. Ob srečanju z njimi, našimi brati iz zamejstva, ki jim kratijo najosnovnejše pravice, smo ponovno začutili, kaj pomeni prostost in kaj je to — domovina.

Včasih kdo prerad pozabi, koliko smo za to prostost žrtvovali. Toda, ob poslušanju koroških pesmi, ob pogovoru z našimi dragimi gosti, nas vse, nekje globoko v srcu prevzame, da bi z njimi zapeli. Glasno bi zapeli, da bi donelo povsod, povsod: »Naj živi slovenski rod!«

Jožica ZOROJA